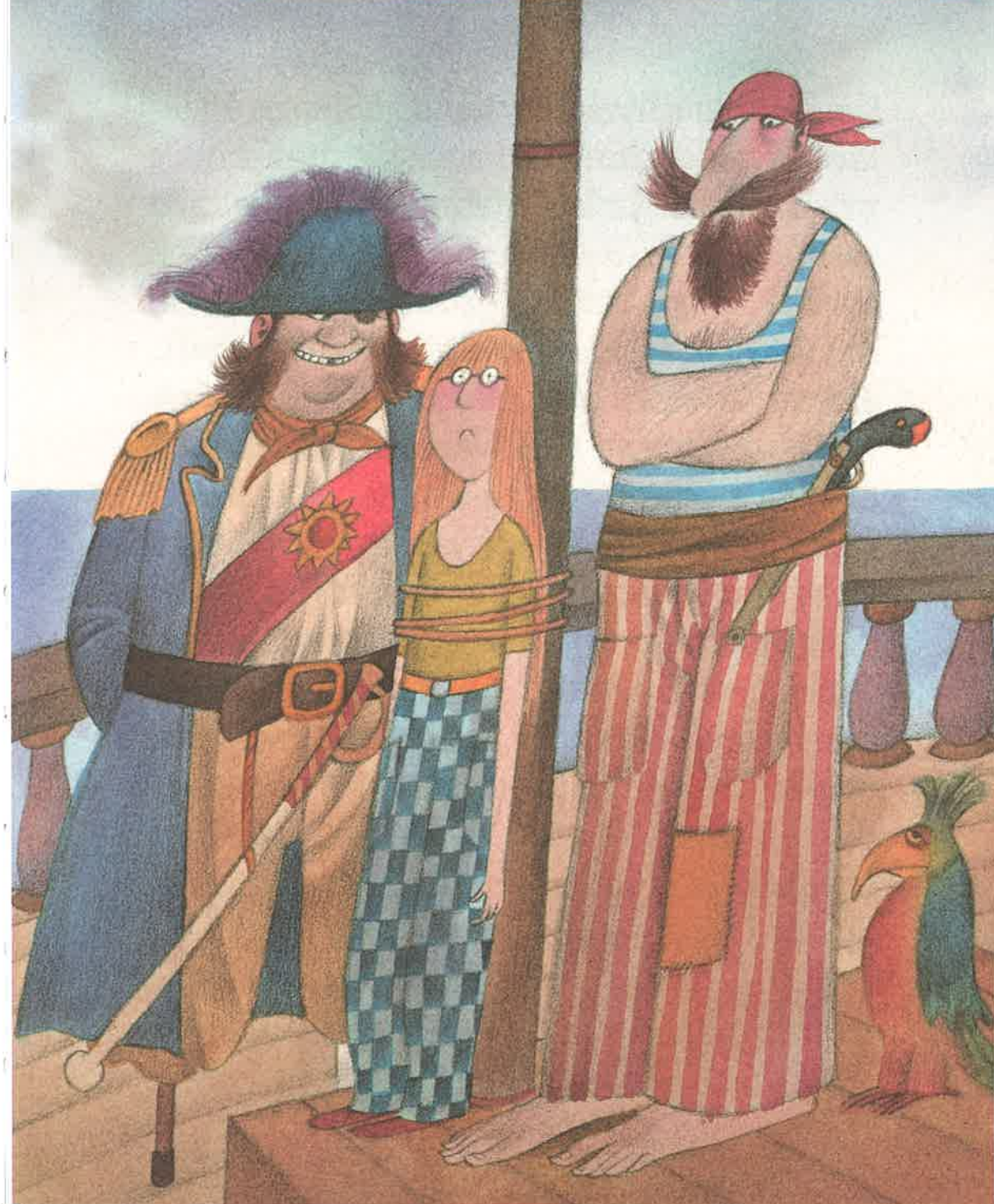

Co například past na slony? Vykope se jáma, přikryje se větvemi a listím. Kyselá půjde . . . Ne. Ještě líp. Kyselá bude skákat přes švihadlo. Hop, hop – a najednou bum. Výkřik. Ječení. Kyselá je v jámě.

Jeník si dopřál chvíli potěšení z tohoto obrazu. Kyselá natahuje ruce nahoru. Kyselá volá o pomoc. Kyselá prosí. A když ji pak Jeník vytáhne po provaze nahoru . . .

Ale ne. Kdepak. Jeník se vrátil do skutečnosti. Co by se asi stalo, až by Kyselou vytáhl? No jistě. Běžela by žalovat. Že si v jámě zlámala nohy. Že tam nastydla. Že po ní lezly žížaly. A že si tím provazem, na kterém ji táhli ven, odřela ruce. A kdo za to může – no Jeník. Výsledek: další tresty. Past na slony se nehodí. Škoda.

Co by tak s Kyselou dělal dědeček Placka? Ten kapitán. Byl na své námořníky přísný. Jak nebyla vydrhnutá paluba, bylo zle. Ten by si s Kyselou poradil . . . Jeník se obrátil na polštáři na druhou stranu.

Zavřel oči. Viděl vodu . . . spousty vody. Moře. Na moři loď. Plachty se nadouvají ve větru. Vlny se vlní. Námořníci mají pruhovaná trička a jsou neoholení. A u stožáru stojí přivázaná . . . Kyselá.

„Haha, slečinko!“ praví kapitán Placka.

„Z mého vnuka si nikdo utahovat nebude!“

„Nééé,“ brečí Kyselá. „Už to neudělám!“

„To bych řek!“ bručí kapitán. „Vidíš ten ostrov?“

Ostrov je velice pustý. Pod jedinou palmou stojí lev. Jinak všude písek. Jídlo žádné. Nikde ani konzerva. Kyselá stojí na břehu a natahuje ruce k lodi. Není jí to nic platné. Loď odplouvá.

„Poslední trosečník tu vydržel jen dvě hodiny!“ chechtají se námořníci. A kolem ostrova se prohání černý trojúhelník . . . Žralok!

Počkat. To zas přece jenom ne. Kyselá je si ce . . . Kyselá, ale tohle je už trochu moc. Jeník se posadil na posteli. Nakonec by ten ostrov mohl být lesnatý. A s pitnou vodou. Třeba i poměrně bezpečný. Ale opuštěný. A daleko. Aby se Kyselá bála. A loď by se pro ni za pár dní mohla vrátit. To už by byla jistě pokorná a prosila by Jeníka za prominutí.

Třeba i na kolenou . . .

Jeník si vymaloval krásný obraz Kyselé na kolenou . . . Ale pak zavrtěl hlavou. Kdepak. Jediný ostrov, o kterém ví, je na rybníku Ječmeňáku. Opuštěný není. A vůbec: jak by tam Kyselou dostal? Ne. Bohužel. Ani tenhle nápad nevyhovuje.

A co takhle strašidlo? Prostěradlo . . . do něj vystříhnout díry pro oči . . . na hlavu tatínkův klobouk . . . Pomyšlení na pišticí Kyselou bylo nádherné. Ale ihned je vystřídal pomyšlení na maminku s vařečkou. Díry v prostěradle, to by bylo něco pro ni.

Ne, ne a ne. Pomsta není tak jednoduchá, jak by se zdálo. Všechny plány končí ve chvíli, kdy Kyselá může jít žalovat. Je tedy třeba vymyslet něco, co je hrozné, ale ne zakázané, něco, co bude Kyselou moc mr-

zet, ale Jeník za to nebude potrestán. Je vůbec taková pomsta možná?

Několik dní Jeník usilovně přemýšlel. A jak známo, kdo myslí, vymyslí. Je taková věc. Je věc, která Kyselou dokonale zničí. A Jeník za to nebude napomínán. Naopak, bude chválen! Bude to ovšem dřina. A nebude to ani trochu zábava. Ale dokonalá pomsta taky není jen tak něco. Pro pomstu se musí něco obětovat.

Jeník se do toho dal. Byla to dřina. Přesně jak čekal. Maminka si jeho úsilí brzo všimla. Občas nad ním zakroutila hlavou. Ale často ho taky pohladila po vlasech.

„Co se to s ním děje?“ ptala se tatínka, když myslela, že Jeník neposlouchá.

„Asi přichází k rozumu,“ pravil tatínek. Jeník se zasmál do hrsti. Samozřejmě, jeho tajemství rodiče neprohlédli.

Kyselá zřejmě nic nepochopila. Občas se na Jeníka podívala, jako by něco tušila. Ale že jde o pomstu, jí nedošlo. Dva měsíce. Ano, dva měsíce Jeník pracoval na svém plánu. Často se mu nechtělo. Někdy i pochyboval, jestli se mu to podaří.

A pak . . . pak přišel ten den. A pomsta byla . . . Ano. Pomsta byla taková, jak se o tom píše v knížkách. Sladká. A Kyselá . . .? Kyselá byla úplně vedle! Dokonce si začala kousat nehty. Což má přísně zakázané. Dělá to, jen když je nej, nej, nejvíc rozčilená. A to teď byla! Aby ne. Konečně pochopila. Protože učitelka řekla:

„Že má na vysvědčení samé jedničky Sylva Kyselá, to nikoho nepřekvapuje. Ale zvlášť musím ocenit snahu Jeníka Placky. I on má samé jedničky. A stálo ho to mnoho práce a úsilí. Gratuluji ti, Jeníku.“

